

30. juni 2011

Jeg skal i henhold til Inatsisartuts forretningsorden § 37 fremsætte følgende spørgsmål:

Spørgsmål til Naalakkersuisut:

1. Hvilke samarbejdsrelationer findes der mellem Naalakkersuisut, KANUKOKA, Inerisaavik og PPR i forbindelse med folkeskolernes specialundervisning?
2. Vil Naalakkersuisut have særlig fokus rettet på de elever, der modtager specialundervisning og anden specialpædagogisk bistand, i arbejdet med at analysere om elevernes sociale og økonomiske vilkår udgør en væsentlig andel af forklaringen på forskelle i karakterer til afgangseksamen?
3. Vil Naalakkersuisut arbejde for, at det bliver obligatorisk, at alle specialundervisningslærere skal have uddannelse eller kursus, der sikrer de nødvendige kvalifikationer for at kunne undervise elever, der har særlige behov?
4. Såfremt en specialundervisningslærer ønsker vejledning eller rådgivning i forbindelse med specialundervisningen, hvor vil læreren da kunne henvende sig? Og er der en enhed, der er øverst ansvarlig, hvor alt pædagogisk ansvar vedrørende specialundervisning er samlet? Eller er kompetencen og ansvaret for specialundervisningen i folkeskolerne modsat fordelt på flere enheder? Såfremt sidstnævnte er tilfældet bedes Naalakkersuisut redegøre for baggrunden for dette, samt hvilke fordele og/eller ulemper Naalakkersuisut ser i dette.
5. Er det som anført af Skatte- og Velfærdskommissionen (side 31) korrekt, at elever der modtager specialundervisning, i praksis ikke går til folkeskolens afgangseksaminer, og anses dette i givet fald som hensigtsmæssigt?
6. Kan Naalakkersuisut oplyse, om der findes systematiseret viden eller data, der kan fortælle om, hvad der efter folkeskolen sker med specialklasseeleverne?
7. Har Naalakkersuisut overvejelser eller konkrete planer om at gennemføre en evaluering af specialundervisningen for at undersøge specialundervisningens effekt? Og er der nogensinde gennemført en sådan, evt. delvis, undersøgelse? Såfremt ja, bedes Naalakkersuisut kort redegøre for undersøgelsen resultater

8. Hvilke politiske versioner har Naalakkersuisut for fremtidens specialundervisning og anden specialpædagogisk bistand?

9. Skatte- og Velfærdskommissionen har anført, at den fortsatte opretholdelse af sondringen mellem almindelig og vidtgående specialundervisning medfører problemer m.h.t. den delte finansiering mellem kommunerne og Selvstyret, idet denne deling synes egnet til at tilskynde kommunerne til af økonomiske årsager at visitere elever til vidtgående specialundervisning fremfor til almindelig specialundervisning. Hvorledes vurderer Naalakkersuisut dette problem, og herunder det økonomiske omfang heraf?

10. På et mini-seminar arrangeret af IIN blev det for nylig oplyst, at det pædagogisk-fagligt er yderst problematisk, at så stor en andel af de elever, som modtager vidtgående specialundervisning, undervises af enten timelærere eller lærere uden den fornødne specialpædagogiske viden. Det blev endog udtrykt, at specialundervisning udført af lærere uden de fornødne fagkundskaber risikerer at forværre situationen for de børn, som de underviser. Når der samtidig henses til, at Skatte- og Velfærdskommissionen har regnet sig frem til, at omkring 54,7 % af specialundervisningen forestås af lærere uden de fornødne kundskaber (Side 30) og når det fremgår, af Finansloven for 2011 (Budgetbidraget til hovedkonto 40.10.13), at 475 elever påregnes at modtage vidtgående specialundervisning i 2011, kan man altså regne sig frem til, at lige omkring 260 specialundervisnings-egnede elever alene i år vil risikere direkte at få forværret deres læringsmæssige situation i den såkaldte "gode skole". Anser Naalakkersuisut, i lighed med undertegnede, at dette er aldeles uholdbart, og at der uden ophold må sættes ind over for problemet? Og hvorledes vil Naalakkersuisut i bekræftende fald gøre dét?

(Medlem af Inatsisartut Olga Poulsen Berthelsen, Inuit Ataqatigiit)

Begrundelse

Vi er alle enige om, at et stigende uddannelsesniveau er gevinst for alle, både borgeren og samfundet som helhed. Politisk er uddannelse en mærkesag og i 2006 vedtog Inatsisartut Uddannelsesplanen, hvor målet er at 2/3 af arbejdsstyrken i 2020 skal have en kompetence-givende uddannelse.

I dette arbejde har der været og er meget fokus på folkeskolen. Folkeskolen er nemlig sammen med daginstitutionerne fundamentet for, at vi kan nå det politiske mål med at flere skal have en uddannelse og der igennem skabe grundlaget for en selvberende økonomi og en bedre fremtid.

Skatte- og Velfærdskommissionen påpeger i deres rapport, at en særlig sårbar gruppe i folkeskolen er de elever, der af den ene eller anden grund har brug for specialundervisning eller særlig pædagogisk indsats. Af rapporten fremgår det at:

"Samlet set er det Skatte- og Velfærdskommissionens indtryk, at specialundervisningen er efterladt i et økonomisk, finansielt og fagligt dilemma, og det er uvist, hvorvidt børn med særlige behov får tilfredsstillende støtte i deres skolegang".

Jeg finder, at citatet fra Skatte- og Velfærdskommissionens meget rammende illustrerer, at der er behov for en forstærket indsats omkring specialundervisningen, og ønsker derfor at sætte fokus på området. Vi har som samfund taget den udfordring op, der ligger i at få flere i uddannelse. Men i dette arbejde må vi ikke overse den udfordring, der ligger i at få så mange som muligt med i uddannelsesindsatsen.

Jeg ønsker at få svar på mine spørgsmål indenfor fire uger, idet jeg bemærker, at denne grundet sommerferien udvidede svarfrist ønskes overholdt.